

Festa !!

Juliol /84
PEDREGUER

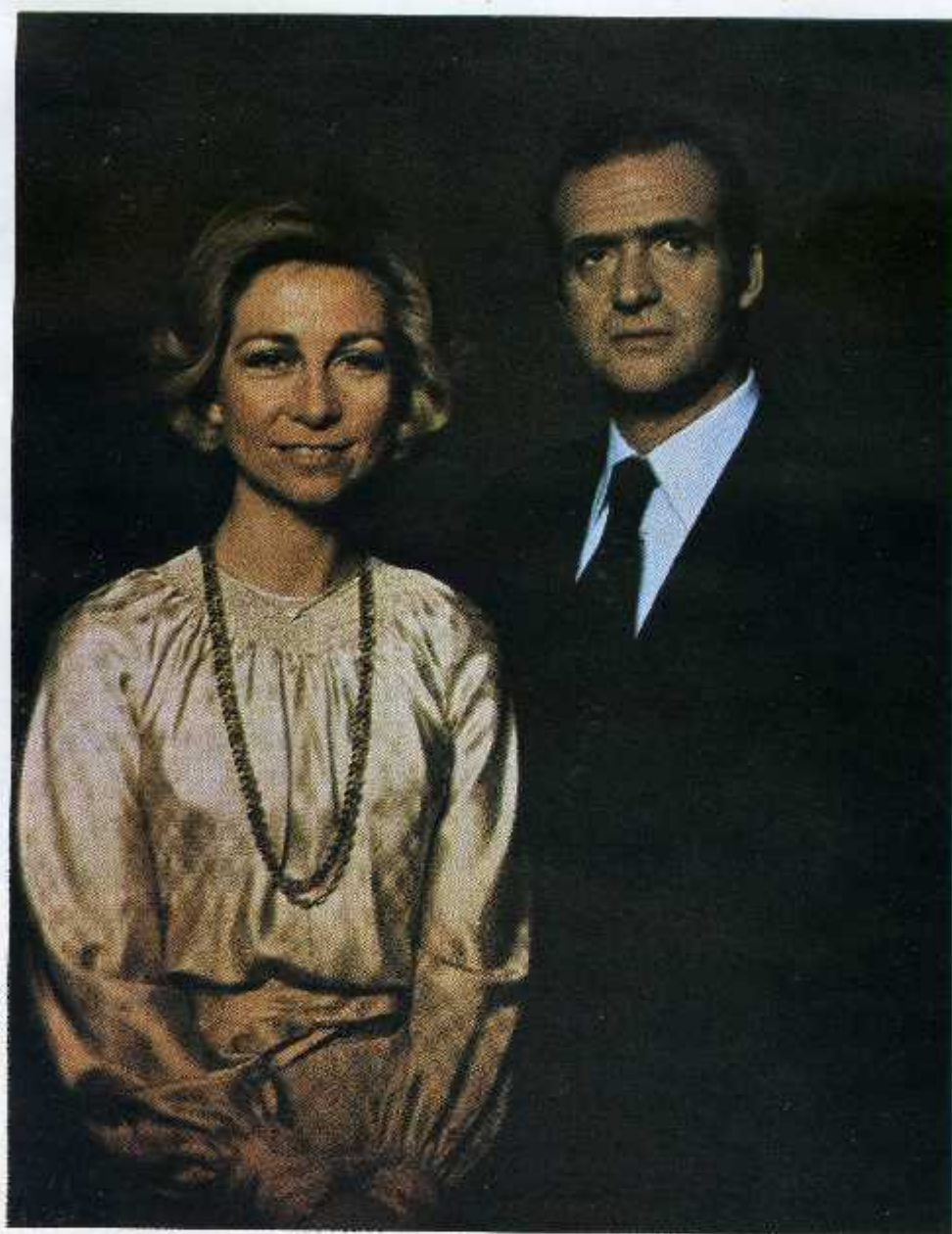
FESTES

A

SANT BONAVENTURA

DEL 14 AL 22 JULIOL 1984

PEDREGUER

JOAN LERMA
FOTOGRAFIA Y DISEÑO DE ALFONSO VILLALBA

SS. MM. los Reyes de España

JOAN LERMA

PRESIDENT DE LA GENERALITAT VALENCIANA

JOSEP CASTELLO I VIVES

Alcalde de Pedreguer

JOSEP CASTELLO I VIVES
Alcalde de Pedreguer

SALUTACIÓ DE L'ALCALDE

Veïns i veïnes de Pedreguer:

Ja esteu una altra volta a festes, les nostres festes majors, i tinc la satisfacció de dirigir-me a tots, per segona volta des del llibre de festes, per a desitjar-vos que passeu una setmana divertida i plena d'alegria.

En nom de la Corporació Municipal, he d'agrair als quintos i quintes, i a aquells feters i feteres que amb bona voluntat han realitzat un esforç per a fer possible que — els pedreguersos i aquells que vulguen compartir-les amb nosaltres — puguem disfrutar d'unes bones festes. També, naturalment, al CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA que ha participat amb la major il·lusió en l'organització d'uns actes culturals dins de les festes.

Reflexionant respecte a quin és el motiu pel qual els pedreguersos tenim fama de bons feters, i quin és el motiu pel qual fem unes festes que ens omplim d'orgull, tindriem que arribar a la conclusió de que hem sabut evitar caure en la dicotomia de feta i espectador; és a dir, les festes de Pedreguer s'han caracteritzat tradicionalment en què és el poble — els homes, les dones, els xiquets i les xiquetes — qui fa la festa i també qui disfruta d'ella.

Aprofundim en això sentit, aconseguim cada any una major participació, i les nostres festes seran cada volta més nostres i millors. Amb l'única limitació del respecte als drets i llibertats dels altres, des del dia 14 al 22 de juliol, el carver és de la Festa.

I com que la festa també és cultura i tradició, recordem que enguany fa dos-cents anys que un pedreguero, introductor de l'art neoclàssic, va ser nomenat director de l'Escola de Belles arts de Sant Cugat; es tracta de l'arquitecte Antoni Gualbert i Forner, a qui l'Ajuntament, aprofitant l'altra festa (la de la Fira) dedicarà un homenatge com es mereix.

Pedreguersos: Salut i festa!

J. Cartell

Salutación.

Vecinos y vecinas de Pedreguer:

Ya estamos otra vez en fiestas, nuestras fiestas mayores, y tengo la satisfacción de dirigirme a todos, por segunda vez, desde el libro de fiestas, para desearos que paseis una semana divertida y llena de alegría.

En nombre de la corporación municipal, quiero agradecer a los quintos y quintas, y a aquellos festeros y festeras, que con buena voluntad, han realizado un esfuerzo para hacer posible que - los pedregueros y todos aquellos que quieran compartirlas con nosotros - puedan disfrutar de unas felices fiestas. También, naturalmente, al CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA que ha participado con la mayor ilusión en la organización de unos actos culturales dentro de las fiestas.

Reflexionando sobre cual es el motivo por el que los Pedregueros tenemos fama de buenos festeros, y cual es el motivo por el que hacemos unas fiestas que nos llenan de orgullo, tendríamos que llegar a la conclusión de que hemos sabido evitar caer en la dicotomía de fiesta y espectador; es decir, las fiestas de Pedreguer se han caracterizado tradicionalmente en que el pueblo- los hombres, las mujeres, los niños y las niñas- es el que hace la fiesta y también quien goza de ello.

Profundicemos en ese sentido, consigamos cada año una mayor participación, y nuestras fiestas serán cada vez más nuestras y mejores. Con la única limitación del respeto a los derechos y libertades de los demás, desde el día 14 al 22 de Julio, la calle es de la fiesta.

Y puesto que la fiesta también es cultura y tradición, recordemos que este año se cumple el segundo centenario de que un Pedreguero, introductor del estilo neoclásico, fué nombrado Director de la Escuela de Bellas Artes de San Carlos; se trata del Arquitecto Antonio Gilabert Fornés, a quien el Ayuntamiento, con motivo de la otra fiesta (La Feria) dedicará un homenaje como se merece.

Pedregueros: Salud y fiesta!

JOSE CASTELLÓ VIVES
Alcalde de Pedreguer

Sumari

ESCUT DE LA VILA DE PEDREGUER

SS.MM. ELS REIS D'ESPANYA

MOLT HONORABLE PRESIDENT DE LA GENERALITAT

ALCALDE DE LA VILA DE PEDREGUER

SALUTACIÓ DE L'ALCALDE

SUMARI

EDITORIAL

OFERIMENT: *Albert S. Garcia i Carrió*

OBRES DE L'ARQUITECTE ANTONI GILABERT

POEMA: *V.A. Estellés*

CORDO DE LA NAFRA: *Joan Mestre Fornés*

PEDREGUER: UNA SOCIETAT AGRÀRIA ...: *J. Angel E. Martí i Vives*

CÚPULA BLAVA ...: *Vicent Pons i Fornés*

CREUETA LA LLAGOSTA: *Maite*

LA CASA RECOBRADA: *Isabel Pons*

L'EDUCACIÓ EN EL MARC COMUNITARI: *Benjamí Estrada*

EL COTXE: *Victor Noguera i Martí*

RACONS DE LA MUNTANYA GRAN: *Contre Excursionista Pedreguer*

ANORANZAS: *Vicente Buigues Serra*

EL PASSAT QUE ES FA PRESENT

SANT BONAVENTURA, PATRÓ DE LA VILA

FE Y CULTURA: *J. Blanquer, cura párroco*

ACTES ORGANITZATS PEL CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA

Les fotografies de "OBRES DE L'ARQUITECTE GILABERT" i "EL PASSAT QUE ES FA PRESENT" pertanyen a l'Arxiu d'Albert S. Garcia i Carrió.

PORTADA:

Constantí (Membre del Consell Municipal de Cultura)

ASSESSOR LINGÜÍSTIC:

Daniel Puigcerver i Ribes (Membre del Consell Municipal de Cultura)

EDITA:

Consell Municipal de Cultura

IMPRIME:

Gráficas Gironés

Ptá dels Carrals, s/n. - Tel. 73 02 62 - Benissa

EDITORIAL

El Consell Municipal de Cultura, "màxim òrgan de planificació, debat i gestió de tots els assumptes relacionats amb la cultura a l'àmbit del municipi" (Article 1er del Règlament), està format per una sèrie de persones altament sensibilitzades per les tradicions culturals del nostre poble, la nostra comarca i tot el País Valencià.

Hem de recalcar clarament que aquest Consell Municipal de Cultura va nàixer sense cap mediació estranya i la seva constitució va estar a l'abast de tothom sense la més mínima sospita de cap exclusió per cap motiu. Així mateix, el procés de constitució d'aquest Consell va finalitzar amb la formalitat legal de la seva aprovació per unanimitat de tots els regidors electes de l'Ajuntament de Pedreguer, representants directes de la sobirania del poble, el dia 2 de Març de 1984.

El Consell Municipal de Cultura de Pedreguer assumeix al peu de la lletra la seva responsabilitat i confiança atorgada per les primeres Autoritats locals, posant en pràctica l'apartat e) de l'article 2^{on} del seu reglament que diu taxativament: "Col·laborar amb les diferents Comissions o Delegacions de l'Ajuntament en programes o activitats culturals". Per tal motiu, i davant de la proximitat de les nostres Festes Majors de Sant Bonaventura, modestament hem intentat col·laborar en aquest esdeveniment tan important per al nostre poble, organitzant i patrocinant els actes que més endavant es detallem.

REGIDORIA DE CULTURA
CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA

El ple de l'Ajuntament del propassat 4 de Maig va aprovar la proposta del Consell Municipal de Cultura d'anomenar-me Cronista Oficial de la Vila. Vull aprofitar les pàgines d'aquest programa per a agrair la confiança que han depositat en la meua persona els representants del meu poble, i procuraré ser digne d'eixa confiança, complint en els meus deures amb la imparcialitat deguda.

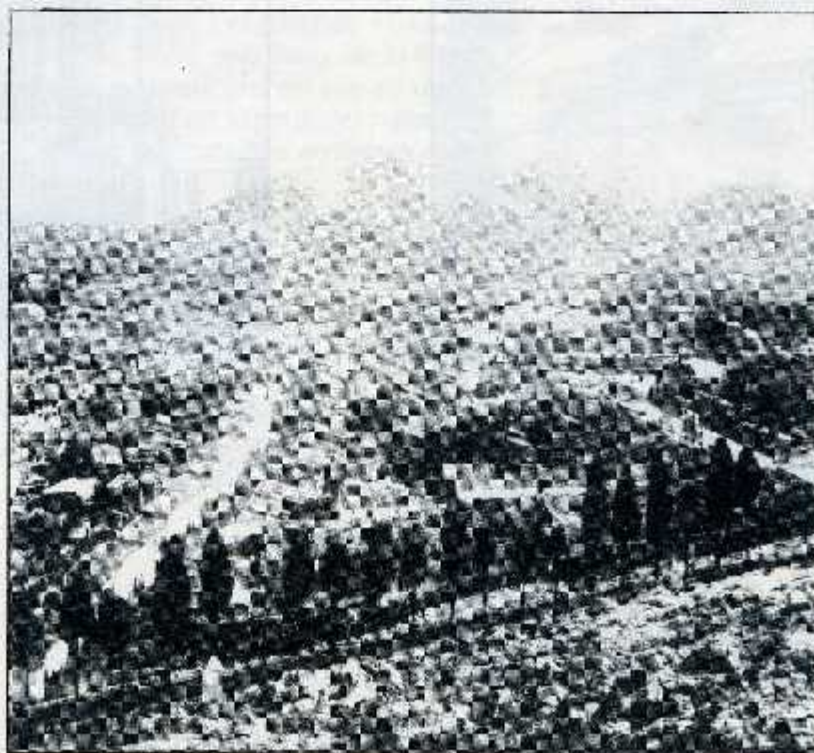
La meua missió com a cronista tindrà fonamentalment dues vessants, l'una la d'escriure la crònica dels fets importants esdevinguts al poble i assessorar a l'Ajuntament en assumptes culturals, i l'altra, la d'intentar preservar per a les futures generacions aquells testimonis, gràfics, etnològics, etc., que ens han identificat com a poble dintre de la nostra comarca.

Des d'ací, vull fer un oferiment a les entitats Culturals, recreatives i esportives, així com també a tots els veïns del poble per a col·laborar amb ells en tot allò que em siga possible, per fer un projecte de conscienciació, a fi de què no es perga cap testimoni d'un passat pròxim o llunyà que ens uneix a tots els pedreguers amb eixe gran poble format per tots aquells que parlem una mateixa llengua i per això tenim una mateixa cultura comuna.

ALBERT S. GARCIA I CARRIO

Cronista Oficial de la Vila de Pedreguer

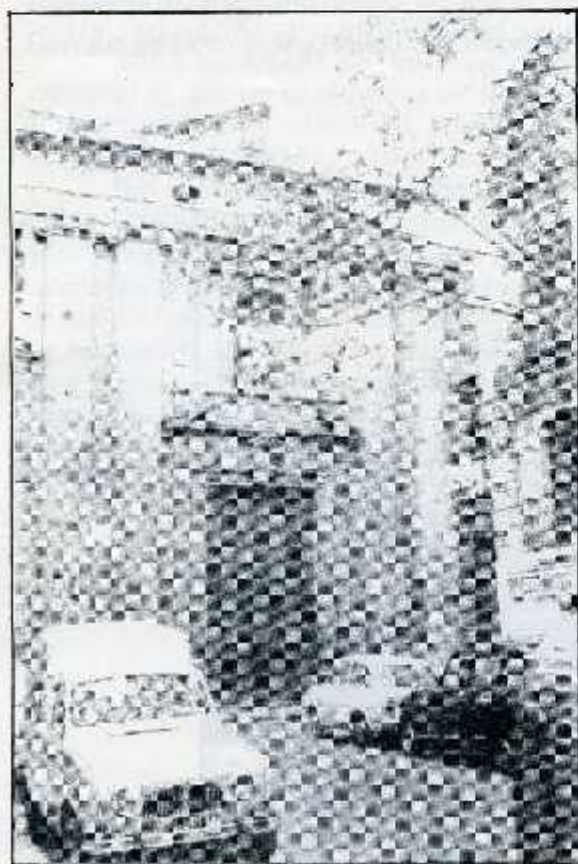
(MEMBRE DEL CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA)

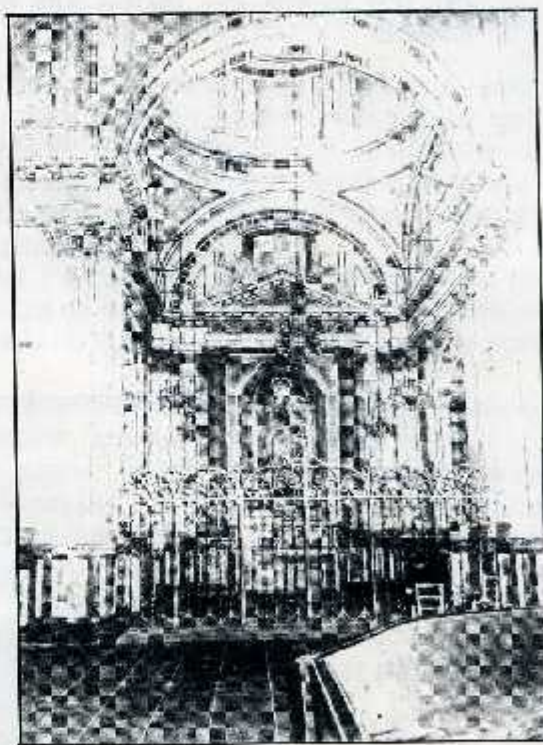
OBRES DE L'ARQUITECTE ANTONI GILABERT I FORNÉS
Pedreguer - 1716; València - 1792

CÚPULA ESGLÉSIA ESCOLES PIES - VALÈNCIA.

FAÇANA ESGLÉSIA ESCOLES PIES - VALÈNCIA.

CAPELLÀ DE LA PURÍSSIMA - CATEDRAL DE
VALÈNCIA ESCULTURA DE VERGARA.

Estrofes per al meu bon amic el pintor CASTEJON

*Palmeres d'Elx, el silenci de l'hort,
el caminant perdut que es troba enlloc,
el meditat i prosperat auguri,
el llenç, enterc, on pintes i faç ratlles.
El temps passat i el futur s'hi retroben
a Pedreguer i jo ho celebre molt.
bevent del vi que en diuen de Xaló.
Havent passat el miserable temps
de les presons i l'absurd captiveri,
havent passat, amb peu nu, sobre el foc,
havent crescut, com una parra botja,
el teu treball, on refàs, amorós,
els patiments, els amors, les catàstrofes,
que ara he mirat, amb gest amarg i obscé,
amic, amic de la més dolça ràbia,
arbre potent amb una fulla sola,
amb un amor de rosella canària.*

*Sofreixes molt, però pintes sovint,
has reflectit el teu amor en llenços
que han proclamat el teu goig d'ésser viu,
viu entre els vius, la gran festa de viure,
a nos redó, com es fa i és probat.
Com un gelat, que l'esperma cobria,
vas il·lustrar pobres poemes meus
L'agilitat, la reposada carn,
l'amor, el crim, catàstrofes de plomes,
oh i el desig que recorria fulles,
els pergamins de rotllada sintaxi,
oh el desig que desencola fustes,
que fa l'amor com qui rega al seu temps,
fecunditat, el manament diürn,
després la mar, les nits damunt la sorra,
entrar vaixells al port, carregaments
de pèls, suor, i el gotet de vi, encara,
mirant, enllà, més lluny de la badia,
enllà, a la mar, per on van els dofins,
on es refan els somnis, les paraules,
els fasis corcats que arribaran enlloc.*

*Tu, Castejon, de la lliçó més clara,
fill de Rembrandt, per on la llum penetra
i obre, al teu llenç, l'escletxa de més festa;
per tu, el dibuix, de recreada línia,
per tu, les nits, la rosada del dia,
Per tu, camins clars de perseverança;
per tu, treballs que ens omplen les parets
irradiant tot el secret més fondo,
el crim, la sang, feroç, dels fraticidis!*

Jo enlaire el got sols per tu i pels teus llenços!

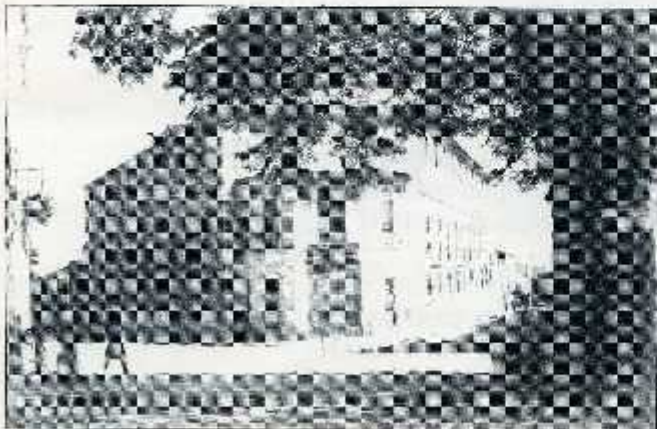
*Una lliçó de claredat, serena
puja als balcons i ens enrama la vida.
Oh tu, pintor de cintures florides!*

Vicent ANDRÉS ESTELLÉS.

CORDO DE LA NAFRA

(les escoles velles)

A poc a poc s'aixeca tot un núvol
com un pitxer en somnis i records
de teuladins, mores i cues de seda
suaus i senzills que s'escolen a penetres.
Les cordilleres de la infància,
al tatuatge en l'enciclopèdia
mossegava el temps, la llet de pols
i els tocadorets de fusta.
La travessia dels colors novells
que et fan el goig d'altres verds, d'altres brots
assaborits per un rellotge mut.
Deixa'm que t'arrape amb un sarment
abans que les càries facen fum,
deixa'm que t'estime amb un batec
amb orgull i tinta del somriure,
deixa'm tatuar-te de setembre fins a juny.
Grapats de veus que creuen a l'indole
t'obrin la nafra i et fugen les nits,
un segle de ratlles tiben les albes.
¿Quí puja a les herbenes sacsejades
sense llet nodrida al forn?;
i torna la tardor, també l'estiu
amb llargs records de campanes a l'aire
però el dia no madura,
ni esclata el ball de l'avinentsa.

Joan Mestre Fornés

(MEMBRE DEL CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA)

"Amb l'historiador del nostre temps, la concepció de la Història està donant un gran viratge, cap a l'esperança, cap a la convivència i l'enteniment recíproc entre els hòmens i els pobles".

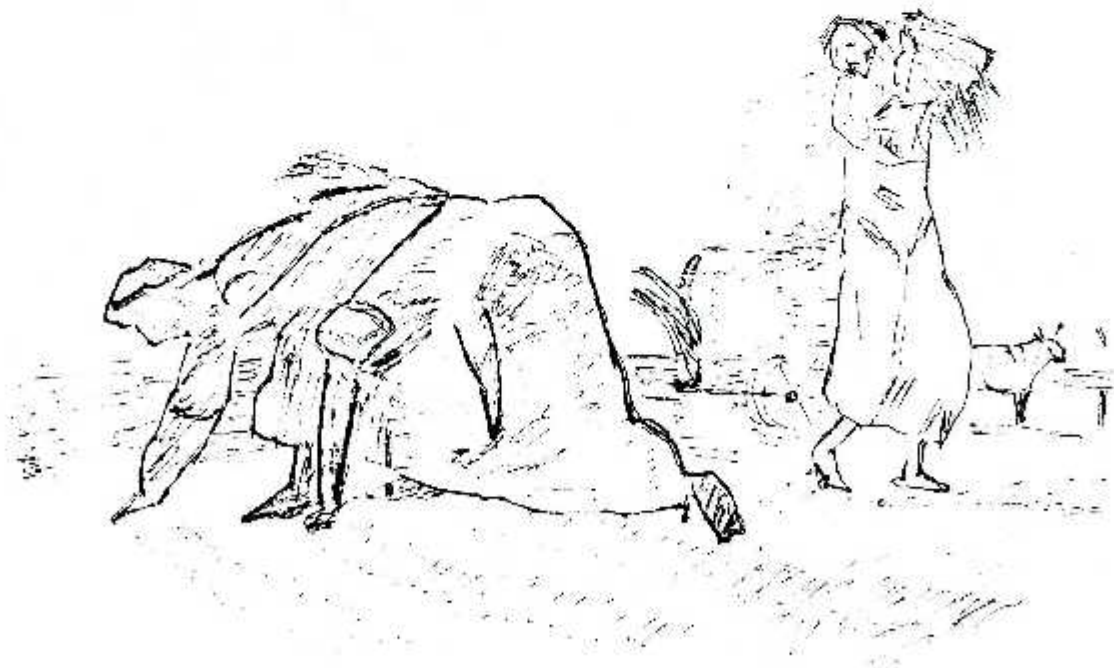
JOAN REGLA. Comprendre el món, pàg. 12.

L'any 1862, després d'un llarg procés de vint-i-cinc anys que restarà inacabat, els emfiteutes (arrendataris de terres senyorials) de Pedreguer obtindran la redempció dels drets senyorials mitjançant el lliurament de 210.000 sous al Comte de Cervelló.

Les possessions senyorials de la notable casa valenciana del Comte de Cervelló (orig.: baronia castell de Cervelló al riu Llobregat) s'escampaven a més de Pedreguer, per la Plana, la Canal de Navarrés, la Safor, La Marina i l'Alt i Baix Vinalopó. El seu extens patrimoni el poblaven 21.000 vassalls.

Altrament, la comunitat pedreguense sembla d'haver dut a terme una resistència de caràcter antifeudal des 1837 (recolzant-se en una legislació moderada burgesa post-revolucionària), iniciant així un litigi i acollint-se a la via de redempció, la qual li lliurava del vassallatge, car els constituïa com a plens propietaris de les terres que conreaven. Aquesta, pel camperolat, via valenciana a l'accés de la propietat de la terra pareix ser, a la llum de la investigació actual, no predominant al País Valencià.

Valga aquest ex.cursus, com a introducció al complex problema de la dissolució del règim senyorial en Pedreguer. Ara ens centrarem en la importància que per a la societat local del XIX té l'agricultura com a font de prosperitat i "esponja absorbent" de capitals; és a dir, la tendència a una inversió de capitals en la infraestructura agrària, capitals -obvi és dir-ho generats en la mateixa activitat agrícola.

Sols un any abans de principiar la guerra del francès i en el marasme hisendístic que es desenvolupa en un context bèlic provocat sota el valiment de Godoy, assistim a un cas il·lustratiu d'actitud inversora en terres. L'any 1806, Pius VII, a instància del govern Godoy, publica el breu pontifici autoritzant l'alienació del "septimo eclesiástico".

Dins d'aquest marc desamortitzador, en 1807, el Dr. En Pere Ferrando aprofitant la venda en pública subhasta de les terres de l'Administració de Francesc Llombart, comprà tot un camp que fitava amb Benicarrac i el camí d'Ondara. El tal P. Ferrando, a més a més, era home influent al poble participant en 1831 en les decisions per determinar la construcció de Cor parroquial i l'Escola de primeres lletres. Solament tres anys més tard, en 1834, el Dr. Ferrando, propietari directe, advocat dels Reials Consells, com a major contribuent amb Nicolás Morand del partit de Dénia fou nomenat per Reial Convocatoria (baix la regència de Mª Cristina i vigent l'estatut Reial) Elector provincial.

Vers l'any 1850, Pedreguer està format ja urbanísticament, per 660 cases. Amb un índex d'escolaritat al voltant de 190 nens/es a cura d'una mestra, i una població de 2.635 hab. La base econòmica d'aquesta població era una producció agrícola típicament de secà mediterrani (blat, oli, ametles, panses, garrofes) i comptava amb una infraestructura de 9 sèries i, una perforació artesiana que regava una petita extensió de 40 fanecades de terra.

En els anys posteriors al 1857, l'anàlisi de la demografia de Pedreguer ens revela un sentit de l'evolució general marcadament estacionari, amb una sèrie de variacions intercensals bastant irregular. Però res té d'estrany considerant l'excessiva mortalitat -en la qual incideix el factor epidèmic, còlera de 1860 i 1885- els brots de fam, l'emigració...

Pedreguer, es configura l'últim quart del segle XIX com una població, essencialment, de base agrària; distingint-se dues formes d'inversió de la terra: les inversions per a capital d'explotació, prou elevades per una agricultura intensiva, i, la transformació de la infraestructura agrària, implantant els conreus més rendables. Cal, per un altra part, recalcar les supervivències i adaptacions econòmiques en aquella urbs del vuit cents, sense oblidar l'ambigüitat del que suposa el concepte "viure de la terra" per una societat proto-industrial en la qual la insuficiència dels recursos agraris locals, nuclearitzats entorn a l'explotació de la pansa, fou compensada pel camí de l'emigració dins i fora del País.

Cap a 1880 pot contemplar-se una propietat agrícola de tamany familiar (amb dificultats de millorament tècnics i de divisió del treball agrícola) que és predominant a Pedreguer, i, més minoritària, la gran explotació rústico-capitalista.

En l'agricultura es fa un ús intens de guano del Perú pels cereals i la vinya, sense menysprear els fons econòmics a base d'algues marines. El cultiu de la vinya, varietat moscatell, és el predilecte i segons S. Calatayud: "la base sobre la que descansa el edifici agrícola social". Un llaurador benestant invertia de l'ordre en 1880 i 300 reials de velló per Ha. en rebasar i acondicionar les seues terres. Al temps de la collita un gran nombre d'homes, dones, nens i nenes, participaven com a col·lidors a jornal.

En l'operació final de processament de la pansa, les dones cobraven un jornal de 3 reials velló, només, per quintar valencià (50 Kg.) de pansa superior. Com que el cicle de la pansa era temporal, en l'època de l'any sense treball havia un desenrotllament de determinades artesanies, d'ocupació femenina, con la llata.

Finalment, quan les crisis de la pansa facen la seua aparició de 1890-94, sacsejaren aqueix delicat edifici social i econòmic agreujant, encara més, les contradiccions ja latents en una economia agrària basada quasi exclusivament en la monoproducció i en unes relacions exportadores semicolonials. El periòdic "El Liberal" de Dénia en 1890 expressava: "la situación económica de La Marina es desastrosa; asusta el número de fincas que se subastan por débitos a la Hacienda".

FONTS I BIBLIOGRAFIA.-

ARXIU PARROQUIAL DE PEDREGUER.-

ARXIU HISTÒRIC MUNICIPAL DE DÉNIA.-

ARXIU HISTÒRIC GENERAL DEL REGNE DE VALÈNCIA.-

CALATAYUD, S.: *Observaciones prácticas sobre la lepra.*

COSTA MAS, J.: *El Marquesat de Dénia.*

LLUCH, E.: *La via valenciana.*

MIRA, J. F.: *Els valencians i la terra.*

J. Angel Enric Martí i Vives
estiu de 1984

CUPULA BLAVA. BLANCA FLOR DE GESSAMÍ

*"... de la meua arquitectura proporcionada, clara,
mesurada amb ritmes nets, que hauran de veure com música.
He construït per als homes el que era només dels déus.
M'han aplaudit la meua obra".*

CAMBRA DE MAPLES (Gaspar J. Urban)

*Les mans precises, el traç segur, el cap i la idea claríssima del que es vol fer.
El compàs, l'esquadra, el segle, el llapis. El paper blanc
esperant ansiosament que la idea prengui forma.*

*La creació que es fa realitat en un dibuix exacte, en un disseny concret.
Després, el nivell, el bastiment, la pedra treballada, l'obra ben feta.
La teua obra que es fa de tots, que ara ja és nostra i persisteix.
Es fa testimoni i presència: Antoni Gualbert, arquitecte
que va viure i treballar a la seua terra, per ser del món
per ésser eternament tu, i per això, ets de tots.*

*Cercaves els buits per dominar l'espai i concretar-lo
per fer de tot l'aire, conjunt concret. Després, monument insigne.
Somniaves, amb cúpules impossibles, amb el seu perímetre total.
Reptaves les lleis de la gravetat, somni de perfecció, risc de tots els dies.
Somniaves, l'antiga grandària del Panteó Romà, sorprès pel raig de llum
que penetra verticalment il·luminant la pedra grisa i rogenca.*

*En la Basilica on es fa possible la presència de la pregària i
l'admiració dels segles.*

*Com el diví Rafael Sanzio, que dominava la natura, et mereixies,
i com ell al Panteó, ésser soterrat. Baix d'una de les teues cúpules,
la millor, la de les Escoles Pies.*

*On es perd la mirada, quan els ulls recorren la seua circumferència
i retornen a terra per adonar-se'n que encara no han pres la volada.*

Somniaveu els dos amb Roma i Grècia, d'on vingueren els mestres

*Quan vaig veure el bust de Brunelleschi
arquitecte que va desafiar l'espai i les forces de la terra
amb la cúpula del Duomo de Florència, Santa Maria de les Flors,
pareixia que et veia a tu mateix, i com no coneixem la teua figura,
ni els teus ulls, ni sabem com miraves. Et transparentaves com darrera
d'un cristall davant del seu rostre.*

*Del mestre dels arquitectes, del geni suprem de les cúpules
que arriscava la seua vida innovant noves tècniques per construir-les.*

Ara nosaltres gaudim de tanta meravella.

*Miquel Angel no es va resignar en veure la cúpula del Duomo
i soherbi volia amb el disseny del Vaticà, fer la més gran del món,
era una baralla entre dos fills preclars de Florència, regada pel riu Arno.*

*Volia el Capítol de la Catedral de València, uniformitzar
l'espai de la Sen, avorrits d'aquell gòtic senzill de grisors mediocres.
Ja no estava de moda. Tu ho vares fer possible.*

Ara han desfet la teua obra per retornar al gòtic antic.

Els avorria, coses del nou Capítol.

*Han deixat per la nostra admiració les capelles laterals
que feres amb tant d'amor i com brodades de delicat traç.*

Amb les cúpules nicotetes, com un joc, per a que entrara la llum.

*Tota la llum possible, com aquella primera amb olors de gessamí i romani
quan vares obrir els ulls naixent a Pedreguer,
blanc de la llum i de la flor del gessamí.*

La llum, la llum total, l'obsessió de la teua vida.

*L'illa silenciosa. Sols el remor de l'aigua de l'Adriàtic
i el sospir tènue dels xiprers, testimoni verd dels segles.*

*Allí es concreta l'horitzó de la Piazza de Sant Marc
i com si fos l'infinit immediat, com si es tocara la fi del món.*

*Andrea Palladio, arquitecte fill de Vicenza, adoptat i imitat per
la Sereníssima, predilecte dels Dogos, va alçar la Basílica de St. Jordi.*

*Per completar-ho, el Tintoretto pintaria les dues cenes més insòlites
la d'Emaus i la de Jerusalem.*

Com recorda i s'assembla aquella façana a la de les teus esglésies.!

Ja com un fil, invisible, que uneix tanta perfecta meravella.

*Palladio creia i somniava en un nou naixement de la perfecció
i tu Gilabert, imaginaves que tots els dies de nou, el classicisme era
possible revivre'l.*

*Trencaves amb tot, iniciant com tots els avantguardistes una nova
manera d'entendre la vida, l'espai, les formes.*

Els ulls s'extasiarien davant l'obra acabada i perdurable.

Tancaves els ulls un dia acabant-se el teu treball a la terra.

El compàs i el llapis, el paper blanc,

*restaven tristos en assabentar-se que ja les teus mans no podien
crear més coses belles.*

Però la llum la tenies ara total en l'espai que ja definitivament dominaves.

El llorer de la glòria t'acompanyarà sempre.

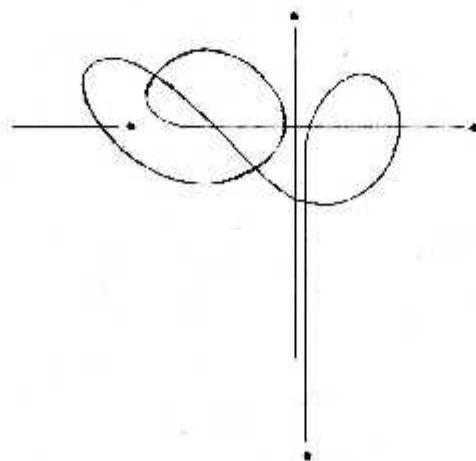
L'estela del seu perfum és la memòria del nostre agraït record.

El teu cos tenia la més meravellosa tomba.

Per cúpula la blavor del cel de la nostra terra.

Vicent Pons i Fornés (Membre del Consell Municipal de Cultura)
Festa del sol, Sant Joan, Juny -84

Dedicatòria: Dedique aquest treball a tots els membres de la tertúlia "Xampany i pastes"
del Bar Paco, on vaig sentir per primera volta parlar del nostre arquitecte.

Quan són les festes, i comencen eixos dies d'eulòria i alegria, de vegades desmesurada, amb molta masclera pels uns i tristesa pels altres. Els restants, com jo, ens agafem de la mà, i ens posem a plorar en una ritualitat d'angoixa i desesperació, que tots els anys es fa present, sobretot per aquestes dates de S. Bonaventura.

Veure cada any, la repetició grotesca i nefasta de l'espectacle primitiu i anacrònic dels bous i els coets. La bestiesa com a forma de relació, i l'alcohol com justificant per solapar tot tipus de violència. Tot això és depriment.

Jo que adore el meu poble, lloc de vivències, tanmateix de sentiments, tot plegat amb l'arquitectura popular (cal aclarir, que avui ja tot són finques i destrucció urbanística). I eixes gentes amb siluetes de Fades i llengües de Bruixes, han fet que l'adoració es transformi en estima, i la vivència diària una necessitat de vegades neurotitzant, tanmateix puerilment xovinista, de dir amb un tò de veu ben alt:

"Que com el meu poble no hi ha un altre poble".

Això del xovinisme, entre femelles, no passen de ser dues paraules carregades d'accent insultant. Entre els mascles, aquest xovinisme esdevé en baralles i combats, propis dels millors temps de la prehistòria.

Això provoca la meua rialla impotent davant d'una situació, que cada any puntual per aquestes dates, es fa present. Desesperació total.

I és que la festa com tot, avui tan sols és l'expressió lliure i brutal de tota mena de violència. Festes cristianes, que ja en temps de la inquisició, esdevenien en els més grans orgasmes col·lectius, a mesura que la sang anava brollant dels cossos. No caldrà fer menció de la ferma fe que tenim, i que pren un accent d'èxtasi en la cerimònia de menjar-se el "cos de Crist" i beure la seva sang.

Dones ja s'han encarregat ben bé d'educar-nos així; que en la festa quan la violència apareix, i la sang brolla, l'orgasme sembla més a prop, més intens.

Evidentment abans d'aquestes festes, n'han existit d'altres ben diferents a segles passats. Eren allò que la terminologia cristiana definia com "Paganes". Festes on bons menjars, vins seleccionats, donaven l'entrada als acarònams i el lliure gaudir dels cossos.

Aquestes festes conegudes i citades per molts escriptors, podríem citar com exemple, les bacanals romanes, les orgies hel·lèniques i altres celebrades al llarg del Mediterrani.

Són les gregues l'objecte de la meua especial atenció, concretament les celebrades a Lesbos; illa grega on sols vivien dones i sols anaven dones, per ser instruïdes en la més refinada educació cultural. També a la vegada eren preparades, abans del matrimoni, en les anomenades qüestions "amorals".

Festes, on la bellesa dels cossos embellits amb flors enardia la sensualitat. Així com les fresques i exòtiques fruites, banyaven els llavis com a preparatiu d'apassionades besades.

On els perfums eren escampats vers els cossos i les pells, per fer-les afrodisiaques, si cap més desitjables.

On les llunes plenes i l'aigua del Mediterrani acompanyaven silenciosament aquestos rituals.

Festes on la intenció era apropar la fantasia a la realitat, i fer de la més petita carícia, la més sublim i màgica forma de comunicació: l'amor a la festa i la festa per fer l'amor.

Veritablement eren altres temps, no hi havia centrals nuclears amenaçes bèliques, armes sofisticades, violències malignes i destrucció cavalcant.

Eren les festes de la meua avantpassada SAFO. Dama important dintre de la cultura i història grega. Era persona dedicada a la búsqueda de la realització pel mig dels plaers, com única, veritable, absoluta i eterna necessitat vivencial; dintre de l'efímer i inverosímil de l'existència.

Bé aleshores, tot allò que es consumeix en plaer, tanmateix si s'utilitza a nivell individual o col·lectiu, n'és sempre ben poc. Sempre que allò consumit, no persegueix altra finalitat, que la ferma búsqueda i recerca de

l'hedonisme i el propi plaer.

La resta no són més que rituals brutals i primitius, on les frustracions individual van transformant-se en col·lectives, i sovint finalitzen amb el coet que se li tira damunt l'amic per cremar-lo. També piquen el bou, com una manera impotent de suprema virilitat. Així la copa presa d'un glop, juntament amb l'agressió al veí; i tindre al dia següent justificació vil, per tal brutalitat. Borratxera desmesurada, frustracions col·lectives, violència destructora.

I és que la festa només es fa ritual i màgica, quan les persones són lliures. De tot això Lesbos tenia la seva protagonista: SAFO, dona lliure, o que almenys practicava les festes de la llibertat, plaers, hedonisme, gaudir dels cossos; fent de tot, principi de comunicació, realització i festa. Mai destrucció, violència i maldat.

LA CASA RECOBRADA

(A mi viejo hogar
de Pedreguer)

*Me conmueven la casa, las paredes,
su recia voluntad, su mansedumbre;
su altivez, que es prestancia y servidumbre.
¡Vieja barca que ampara viejas redes!*

*Me enternecen los muebles y las puertas
incomoviblemente esperanzadas.
Las puertas que dejé un día entornadas
¡esperan por mi mano ser abiertas!*

*Todo igual y distinto, ¡tantas cosas!
El sillón, aquel cuadro inolvidable,
el verdor de mi patio inmarchitable
(y una niña, cazando mariposas ...)*

*Las voces que no son, oigo en la casa
mientras todo está mudo, silencioso.
Cuando al fin, me doblego hacia el reposo,
arde más la nostalgia que me abrasa.*

*Ese leve crujir de la madera
es la larva e incógnita carcoma.
¡Ay de mí! Igual ruido me desploma,
(¡Materia sin color de primavera!)*

*La casa con mil años me saluda,
¡Dora el sol traspasando la ventana!
¡Qué gloria despertar por la mañana!
A la límpida luz, todo se muda.*

*Despejada de sombras y de ausencia
todo cobra sentido, se armoniza.
Al calor de mi aliento, se agudiza
el hogar, que fué ayer mi complacencia.*

*Sonríen, desdentados, los ladrillos;
los muebles a mi paso se abrillantan
y los leños crepitan, y hasta cantan,
en la estancia espaciosa, sin pasillos.*

*Hoy, mi blanca cabeza se engalana
del entorno que enmarca su estatura.
Aquí cada matiz, cada moldura,
me proclama su reina soberana.*

*Y yo, voy recortando mi amargura,
besando cada grieta, con ternura ...!*

Isabel Pons

I.- INTRODUCCIÓ.

La primera cita obligada meua és la de saludar a tots els pedreguersos especialment en aquests dies de festa i diversió. Tinc que aprofitar un mitjà d'expressió com és el programa de festes per ser l'únic mitjà de comunicació que apareix a nivell de tot el poble.

Amb aquest article vull sotmetre a la vostra consideració algunes qüestions sobre un tema tan vell, però tan important com és l'educació. I vaig a parlar de l'educació, no d'un cas concret individual d'algun xiquet o persona, sinó de l'educació de les persones que viuen en un grup que s'anomena comunitat o municipi. Parlaré en aquest article sobre:

- La forma de treballar la salut (II)
- Algunes qüestions sobre educació i ensenyança (III)
- Algunes notes del marc comunitari (municipi) on vivim i disfrutem d'aquestes festes. (IV)

II.- TREBALLAR LA SALUT

Parlar de treball a un poble i unes persones faeneres com les pedregueres pot ser pretensions; però no ho és si ho relacionem amb la salut. M'explicaré. Durant molt de temps la salut era entesa com la salut del cos, de les mans, de les cames, del cor, etc. Es sabia que hi havia una altra cosa que anomenaven l'ànima i això altra cosa era diferent. Avui en dia anomenem que la salut és integral, tant del cos, com del cap. Coneixem moltes malalties que tenen el seu origen en el cap; pose uns exemples: les migranyes, insomnis, anèmies, algunes úlceres, etc.

La unió de l'ànima i del cap és enorme i no hi ha salut del cos sense haver salut del cap, dels sentiments, de les emocions. També després de veure que la salut física i la mental estan tot juntes, cal que peguem un altre pas endavant: hi ha una altra cosa que és la salut social.

Exemple.- Si el progrés no haguera portat tantes coses d'higiene, de clavegueres, vacunacions, la salut d'un poble seria menor; cal sols mirar que abans moltes dones criaven cinc fills perquè sabien que d'aixos se'n morien uno o dos segurs. La salut social també no és sols física, sinó és també de comportament. Si no hi ha respecte i educació dins d'un grup de persones com és la família, el barri, el poble, difícilment la convivència és possible. Cal doncs unes normes bàsiques de relació d'uns amb els altres per a poder viure en grup.

Avancem un poc més parlant sobre les actituds (la forma de comportar-se una persona o un grup de persones). Les actituds passives (vol dir sense manejar-se, sumises) porta a conductes i comportaments de lamentació, resignació, crítica negativa, etc.

Les actituds actives amb honestitat personal i social porten a comportament de responsabilitat tant de tipus personal com de tipus social. Conclusió.- La salut no cau del cel sinó és fruit del treball d'un grup de persones, o d'uns grups.

Tindre una actitud passiva amb la salut no afavoreix el progrés ni la qualitat de la vida de les persones. Les actituds passives en la salut porten a que una persona s'espere a tindre el mal per a queixar-se en comptes de treballar quan veu algun símptoma per a no tindre després eixe mal. Pose un exemple quan un té sucre en la sang ha de procurar fer coses (treballar) per a mitigar i baixar eixe nivell de sucre a la sang perquè de no fer-ho li pot suposar malalties més grosses. Pose un altre exemple social (sobre la salut social): Molta gent de forma gratuïta i barata diu que el problema de l'alcohol no és d'ell. Quan un dia eixe pare de família que deia que no era cosa d'ell tinga un accident produït per una persona intoxicada per l'alcohol i tinga en l'accident alguna desgràcia personal s'adonarà de què els problemes socials són de tots i de què cal treballar en la salut integral (del cos, del cap, social) per a tindre un benestar major.

III.- EDUCACIÓ I ENSENYANÇA

El que a nosaltres les persones ens fa diferents dels animals és el poder pensar, simbolitzar, parlar, expressar-nos. Les altres funcions les tenim molt paregudes als animals. L'educació és una de les característiques que ens diferencien clarament del món dels animals. La persona des de que naix viu en grup:

- família, quadrilla, en poble, en l'escola; tots, en definitiva, grups de persones. L'educació primer està de forma personal en relació amb la mare que el cria, després es fa més familiar de tots els membres, després passa en grups menuts, passa a l'escola i després es dona dins del lloc on viu (la comunitat, ja siga un barri, urbanització, poble, etc.) L'educació doncs es dona dins d'un grup social.

Aquesta educació és sobretot com hem dit social (per estar amb persones) però també es diferencia de l'ensenyança. L'educació és una cosa que no acaba mai: el fill s'educa com a fill, el jove com a jove, l'adult com a adult, pare com a tal, el vell com a tal, deu procurar millorar la seua

situació de persona i no viure només en una societat com en un pàrking. L'ensenyança és més cosa concreta d'ensenyar-se tal o qual cosa. L'escola és més cosa d'ensenyança, i l'educació és cosa de tots:

- Pares i mares, de responsables d'educació, de mestres, de majors, de tots.

L'ensenyança és una responsabilitat de cada cosa concreta que vulga ensenyar-se. Pose un exemple:

ensenyar-li a un a llegir o escriure és cosa d'un mestre, ensenyar-li matemàtiques també o l'anglès. Però educar és ensenyar a viure com a persones relació amb altres dins d'un respecte integral a la persona i la seua situació personal.

Amb aquestes lletres voldria que prenguerem en consideració la diferència entre educació (més general, problema de tots, que dura tota la vida) i ensenyança (ensenyar tal o qual matèria en una escola, institut o universitat).

IV.- EL MARC COMUNITARI

Recordem les conclusiones dels dos punts anteriors:

- Treballar activament, honesta i responsablement en les coses de la salut, tan a nivell individual (físic o mental) com social, porta a un nivell de benestar major de les persones.

- L'educació és una qualitat de la persona que es desenrotlla durant tota la seua vida. Es diferencia de l'ensenyança en que esta es dona en coses molt concretes i l'educació és integral i total. També hi ha una educació social (educació dels que vivim amb persones).

(Continuem ja quasi al final de l'article). La persona, l'individu és allò que és pel fer de viure en grup. La persona creix i es desenvolupa per estar entre persones, pares, amics, coneguts, etc. Es indispensable el grup social per a que la persona pugui viure i créixer desenvolupant-se. Una de les coses fonamentals és que en el lloc, on viu (poble, ciutat, barri, ...) tinga un nivell de salut social i d'educació social. Les actituds passives no porten a què el nivell de benestar d'un poble augmente.

Les actituds actives responsables i honestes condueixen a què el nivell d'educació i salut social d'un poble o comunitat o municipi augmente. No ens convé queixar-nos després del mal, sinó treballar ara per a procurar que el mal no vinga, i si vé, estar en condicions de solventar-lo.

Cal doncs treballar activament i responsablement en la prevenció i millorament de la vida, la salut i l'educació. Per supost que cal també treballar per l'ensenyança, però posant com a objectiu general l'educació i salut integral de la persona dins del grup social on viu.

Això no suposa un fre a les iniciatives privades i individuals, ni molt menys. Pose un exemple: el que un poble tinga una bona biblioteca pública no lleva a ninguna persona a tindre en la seua casa una biblioteca individual. La vida comunitària no lleva res a la vida individual; al contrari, li dona protecció i l'educa per a viure allí on està.

En la comunitat o municipi convé passar de la beneficència o la caritat (per bona voluntat) a establir mecanismes socials que puguin desenrotllar, que totes les persones tinguen un desenvolupament integral. Què vol dir això?. Cal que passem de "la caritat" a la necessitat de crear serveis bàsics socials per a desenvolupar tasques i feines per a tota la comunitat. No es tracta de què cadascú resolga el seu problema, sinó que a més cal que socialment es tinguen solucions a les necessitats socials de les persones que viuen en eixe grup. Cal treballar activament per una salut social que faça persones integrals, no ciutadans de primera, segon o tercera categoria. El tema dona per a més, però crec que és moment ja de tornar a la festa, a desitjar-vos a tots els pedreguers unes BONES FESTES i dir que tindrem altres oportunitats per a seguir parlant sobre aquestos temes que són de tots.

BENJAMI ESTRADA

Psicòleg

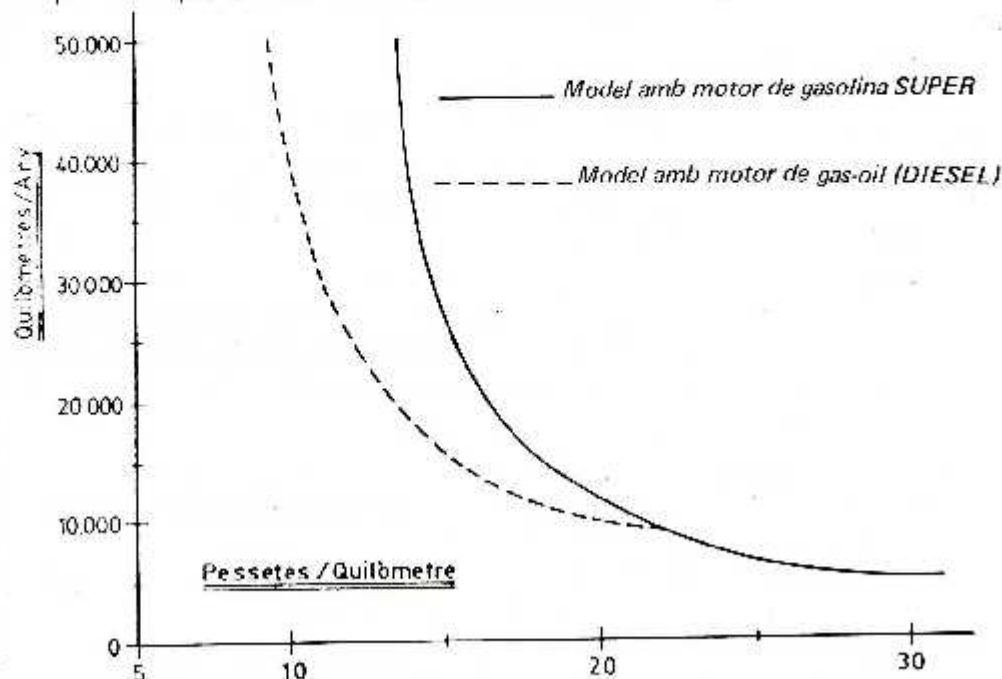
(MIEMBRO DEL CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA)

EL COTXE:

Un membre familiar costós de governar

L'elevació dels costos de carburant juntament amb un augment constant del preu dels cotxes fan que el comprador i usuari d'un vehicle tinga que prendre cartes en l'assumpte per a estudiar detalladament tots aquells paràmetres que, d'alguna manera, faran que la inversió a realitzar resulte rendable i per tant que el tenir un cotxe no resulte una càrrega econòmica difícil de suportar.

Per desgràcia els factors que influeixen en el consum per a l'ús d'un cotxe són molts i van des de l'eficiència del mitjà fins a la situació del tràfic, forma de conduir, tipus de recorregut, estat de les carreteres, condicions atmosfèriques, etc. Per a valorar els costos mitjos que ens produirà l'ús del cotxe ens referirem sols als factors que influeixen directament i sols estimarem la incidència que ens puguin produir els altres.

Feta aquesta petita introducció passem doncs a estudiar el cas.

El cost per quilòmetre d'un vehicle que seval amb motor convencional (Gasolina ó Gas-oil) s'obté considerant dos tipus de despeses ben diferenciades:

a) Despeses fixes anuals. Dins d'aquest grup ens trobem amb:

- L'amortització del cotxe amb el temps.
- Impostos de caràcter general obligatoris.
- Segur del vehicle.
- Per a alguns el segur a tot risc.
- Per a altres la plaça de garatge.

Sumant, en cada cas particular, totes aquestes despeses i dividint pel nombre de quilòmetres realitzats al cap de l'any obtindrem el Cost per quilòmetre corresponent a Despeses Fixes.

b) Despeses variables. Ací inclourem una sèrie de despeses produïdes per l'ús continuat del cotxe, com són:

- Consum de carburant amb pessetes per quilòmetre.
- Consum de lubricant amb pessetes per quilòmetre.
- Despeses degudes a la manutenció i reparament del motor i altres, amb pessetes per quilòmetre.
- Depreciació del valor del cotxe amb funció del nombre de quilòmetres realitzats.
- Despeses amb pneumàtics
- Percentatge anual amb pessetes per quilòmetre dels trajectes fets per autopista.

EL COST ANUAL per QUILOMETRE l'obtidrem sumant el cost per quilòmetre corresponent a despeses fixes i el cost per quilòmetre corresponent a despeses variables.

Una vegada sentades les bases de càlcul, i per a fer constància d'això propdít, anem a il·lustrar amb un exemple gràfic els costos per quilòmetre, amb funció del nombre de quilòmetres realitzats al llarg de l'any, de dos cotxes de sobra coneguts per tots. Encara que desmereixca el treball s'ometrà la Marca i Model dels vehicles per a no afavorir a cap entitat del sector. A títol orientatiu diré que el model de Gasolina té un poc més de 1400 cc de cilindrada i el seu homònim amb Gas-Oil una mica més de 1700 cc. He cregut convenient fer aquesta comparança per a que tots puguem veure les despeses que suposen la utilització de tots dos, sempre amb funció dels quilòmetres realitzats al llarg de l'any. També veure en la gràfica el punt a partir del qual el Model "Diesel" comença a ésser més rendable en quant a costos per quilòmetre.

Com a nota aclaratòria diré que no s'han inclòs les despeses que suposen el tenir un segur a tot risc ni els pagaments per una plaça de garatge. Tampó he tingut en compte el canvi dels pneumàtics als 50.000 quilòmetres. Tota la resta de paràmetres s'han avaluat dintre d'un terme mitjà pels models en qüestió i per tant, no seran aplicables a altres marques ó models de la mateixa marca.

RACONS DE LA MUNTANYA GRAN

Sortint de la Capelleta de Pedreguer dedicada al segon patró del poble, Sant Blai

Sant dels animals salvatges i curador de les malalties de la gola.

i passant pel costat del dipòsit d'aigua potable nou,

construït l'any 1967.

agafem el camí de les Carnisseries.

nom degut a la seva utilitat com a lloc de sacrifici dels animals que, arribat un moment, eren destorb per als seus amos, eren llançats als fons del barranc del Corn, acabant així amb la seva vida. De les Carnisseries contem que un dia de Sant Blai hi anaven passejant unes amigues abans de començar la pujada a la Creu de la Llagosta, quan una d'elles es va precipitar al buit. En dia tan assenyalat, tothom va anar a socórrer-la, trobant-la miraculosament en vida, encara que inconscient, miracle degut als brians i apuratosos vestits que duia i que li havien esmorteït el colp. Després d'estar una estona sense sentit, es despertà i la seva primera frase va ser: —Mare, porta'm la mitja coca que m'ha sobrat a migdia, que tinc fam—.

fins la Creu de la Llagosta,

erigida pels habitants de Pedreguer per haver-se salvat el terme d'una plaga de llagostes que va assolir la zona a primers de segle (?). Destruïda durant la guerra civil, se'n posà una altra després.

Després anem cap a la cova de les Mamelles,

avenc d'aproximadament 10 metres que acaba bruscament i en forats menuts que impedeixen el pas. Aquest nom és degut a dues estalactites que hi ha al primer tram i que per la seua disposició són comparables a la part anatòmica femenina del mateix nom. Actualment les estalactites estan destrossades.

i abans d'arribar al Barranc de la Rabosa, passem pel cementeri dels burros,

on encara es poden trobar ossos.

enfilem camí cap el Tossal Gros. D'ací ja baixem cap el corral del Mig Or (?) i l'aljub.

de construcció mora i que després ha estat utilitzat com a abeurador dels animals i dels pardalets.

Vorejant el Castellet de l'Ocaive

Fortalesa militar mora dependent del rei moro de Dénia va ser ocupada pels berebers de Tarik, en conquerir aquest la Marina, després d'haver guanyat a Teodomir a Oriola i establir un pacte de convivència l'esmentat Teodomir i l'emir Abdelazis, fill de Muza.

El 1249 es menciona la partició de les terres conquerides als moros per les tropes del rei Jaume I, manades per Berenguer d'En Carròs. Posteriorment es va arrendar l'alqueria i va anar perdent importància.

Una curiositat de les ruïnes del Castell és que fa més de 50 anys que hi ha un eixam d'abelles del qual mai ningú ha pogut arreplegar la mel i que s'escampa per les pedres del voltant, donant un deliciós aroma a l'aire.

anem a la cova de les Miquelles.

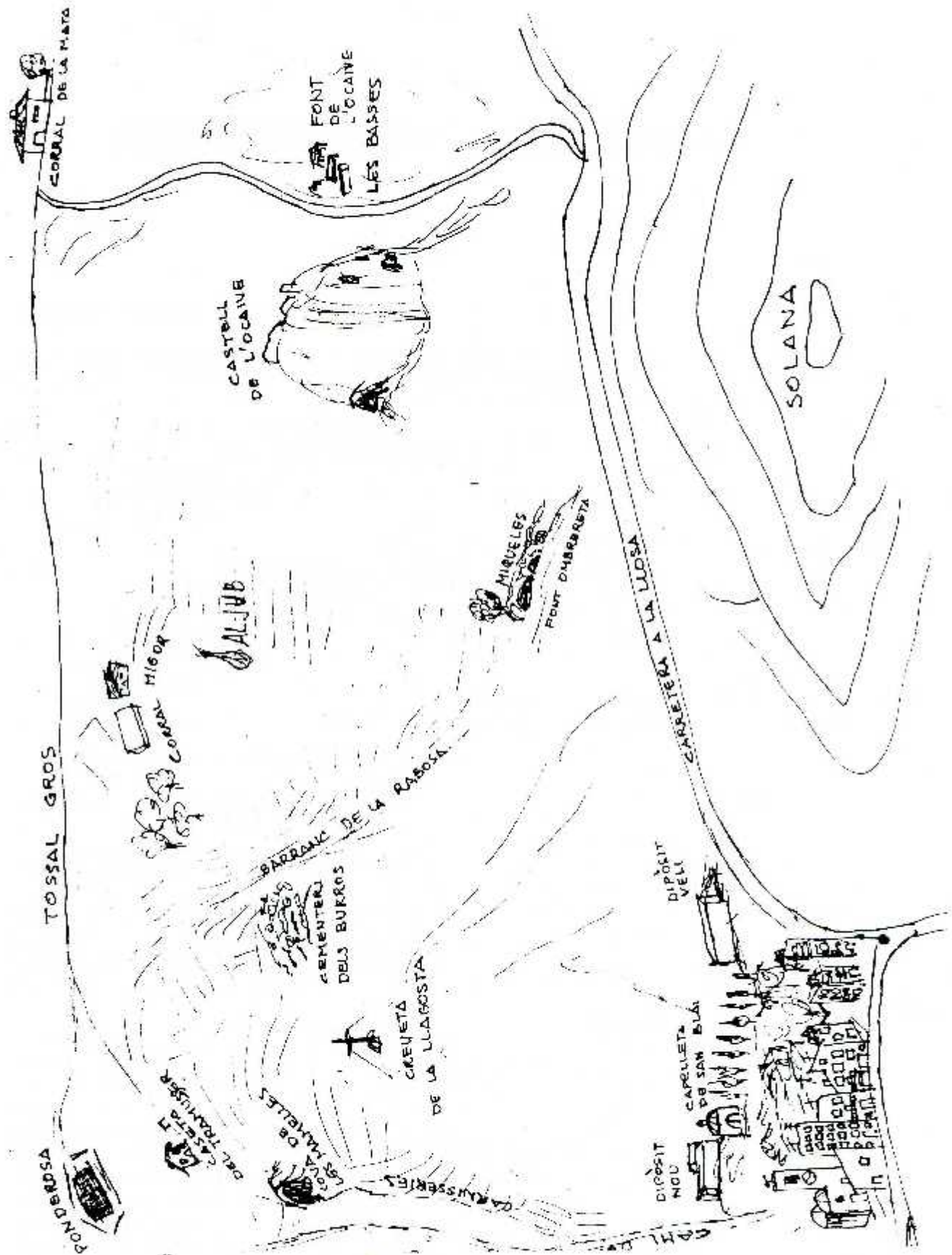
lloc de resguard contra les inclemències del temps i utilitzat en ocasions per guardar ramats d'animals, amb dues boques, comunicades per dins i de parets de grava i terra.

i a la Font de l'Ombrereta.

cava aigüera que abastia el poble d'aigua. D'origen incert, actualment està seca, però encara hi ha estalagnites que ens donen notícia del seu contingut líquid anterior.

Aquest lloc ha tingut des de sempre una gran concurrència de gent en els dies de Pasqua.

Seguint la séquia de l'Ombrereta passem per dalt del Dipòsit Vell, trobant-nos després d'un bon passeig, dintre els xiprers del Calvari, lloc d'on feia unes hores havíem eixit.

AÑORANZAS

No es aventurado predecir, que pasamos nuestras vidas olvidando un pasado que siempre fué historia.

Así pues y sin más preámbulos, yo diría, que hoy nos cae el pelo entre problemas, luchas, intrigas y velada-des. La disconformidad, lo insatisfecho de lo que somos y poseemos, nos deja perplejos y nos mezcla con un problema serio para el individuo. Un mal que se conjuga como tema primordial entre las gentes ricas o pobres, por que la ambición, es el sujeto activo del ser humano, no quedándole margen para comparar y acomodarse a aquellas viejas costumbres desconocidas por unos y olvidadas por otros, todo ello evidenciando el baúl de los recuerdos.

Mirando pues hacia atrás, en lo retrospectivo, digamos que corrían los años 1920 y anteriores, en que Pedreguer frisaba alrededor de 6.000 almas y la mayoría de los ciudadanos no emigrados, huérfanos si cabe de toda cultura. Trabajaban con tesón honestamente de sol a sol las tierras de nuestro término municipal, y al llegar la noche, cuando un rosario de estrellas lucían en el firmamento, solían susurrar en los hogares un rezo: La Letanía del kirie e leison antes de las horas de descanso, y después, ya en altas horas de la noche, se oía por las calles solitarias la voz potente anunciando al vecindario con aquella popular frase: ¡Ave María Purísima, las 11 y sereno...!

Y no es que se tratara del hombre hecho Sereno, sino que el "sereno" o nublado era lo propio que en aquel momento anunciaba el vigilante nocturno. Viejas, benditas y sapientísimas costumbres prodigaba con elogio el vecindario la circunstancia de que alguien en el silencio de la noche les anunciaba y vigilaba el descanso común, que sin alardes y ambiciones descansaba sosegado de sus fatigas por el duro trabajo cotidiano de cavar o labrar las tierras para su merecido sustento.

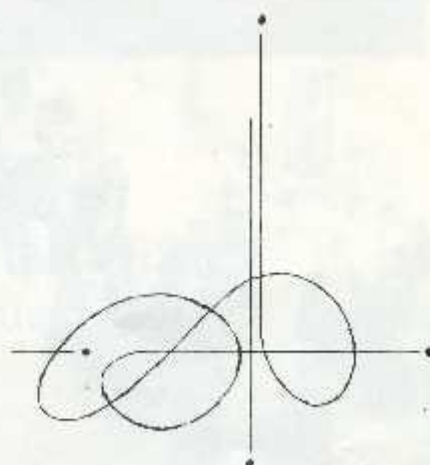
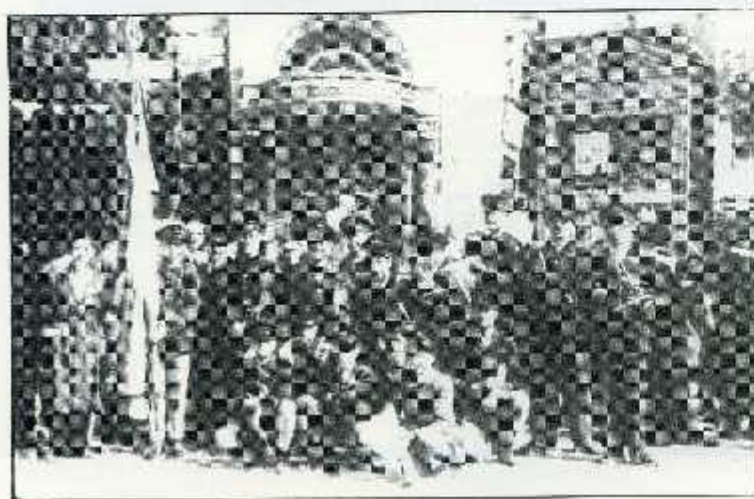
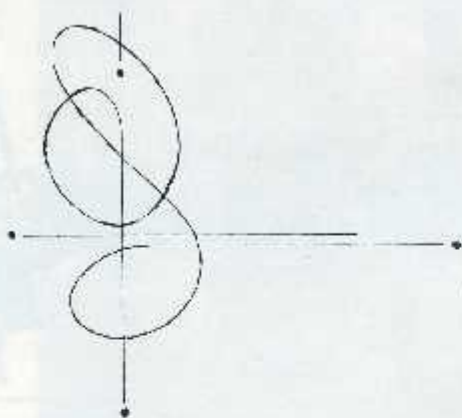
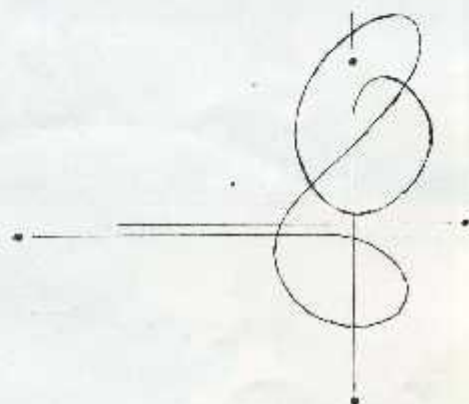
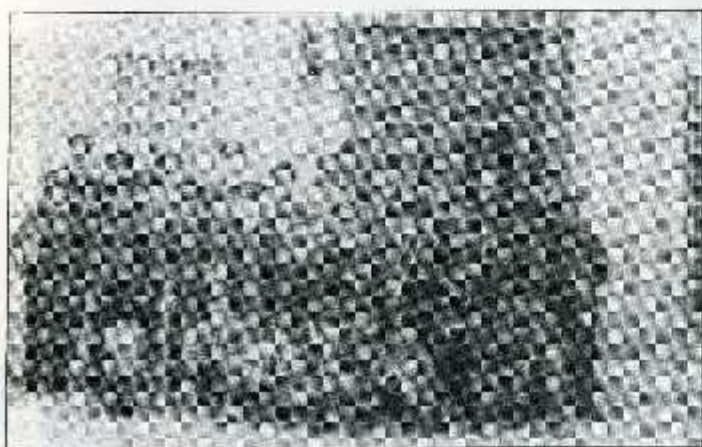
En aquellos tiempos digo, el vecindario no estaba "metalizado". No, nada de dinero, pues contados eran los que disponían de él, pero amigo, he aquí el milagro, sin dinero se vivía austeramente en paz y alegría, hoy con dinero no se vive ni en paz ni alegría, aún disponiendo de comodidades, de electrodomésticos, de televisión, de nevera, de coches y un largo excétera, que en si complican y aceleran sin piedad nuestras agitadas vidas.

Hoy se hace todo aprisa, el tiempo cuenta por que existe un algo que nos lo exige, que es la ambición, egoísmo o necesidad, llámese como quiera, de poseer el más, o por lo menos, al igual que el de la acera de enfrente, en cambio, en aquellos tiempos se vivía con más conformidad, con más recato, con más temor y respeto a los padres y con un amplio concepto de lo que era la propiedad ajena.

Más todo este enjambre de comparaciones y nostalgias entre un pasado y el presente, caminan separados hoy de la realidad distintos criterios del individuo joven, por cuanto al afirmar que lo de hoy es un avance y progreso cuando en lo positivo, sólo es un cambio de sentido o rasante con ilustraciones sexuales, por lo tanto yo diría sin jactancias, que las tradiciones, las viejas costumbres de un pueblo, o són leyes naturales purificadas que hablan de un pasado o bien retales de su historia que valen la pena conocer y ser añoradas, para ejemplo de los que avanzan sin temor ni respeto con esas encontradas indiferencias, claro es, sin excluir el graves peligro de verse atrofiados por el sólo objeto de censurar lo que para ellos no merece ni un comentario, pero que se persistir en sus argumentos, merecerían en todo caso un "requiem" en su haber de forma singular, por desestimar la reflexión y contemplación que merece en todo momento las sendas del pasado sin omitir en algunos puntos, las buenas nuevas del presente, de este pueblo sin mácula que sólo aspiran sus hijos, como bien dice el slogan: Progreso, Trabajo y Paz.

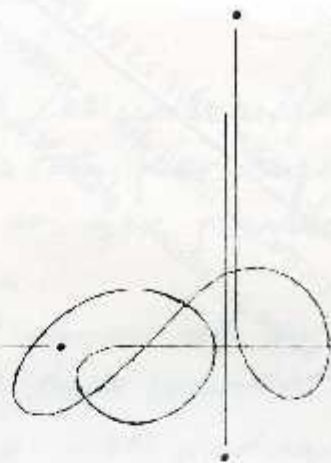
EL PASSAT QUE ES FA PRESENT

Es pedreguers han tingut des de sempre una gran afició a la música i a la festa.
Aci en tenim un testimoni gràfic de la dècada dels anys 30.

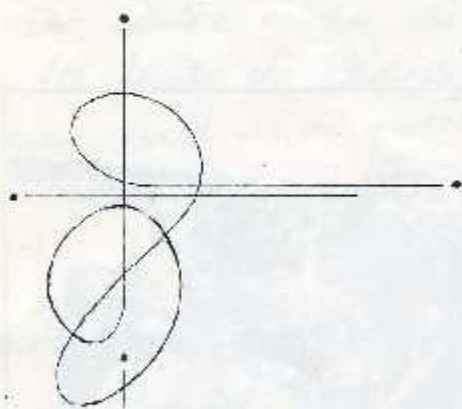

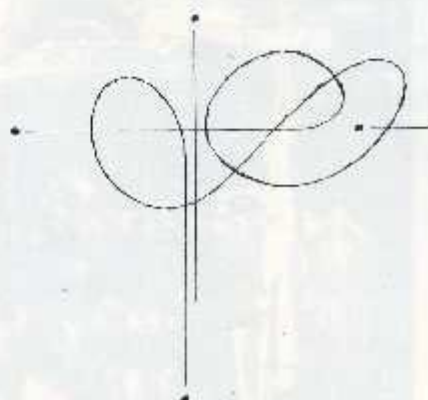
ANTIGA IMATGE VESTIDA DE LA PURÍSSIMA DE LA NOSTRA PARROQUIA

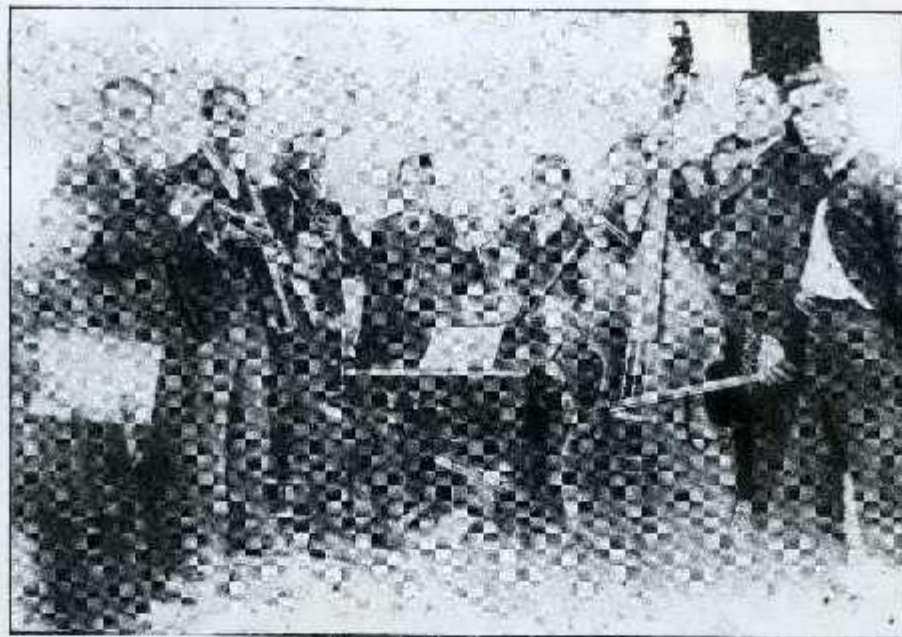

1926 CARROESSA QUE VA DESFILAR A LES FESTES DE JULIOL D'AQUELL ANY.

ANYS 50; SOTERRAR DE PRIMERA CLASSE;
TRES CAPES.

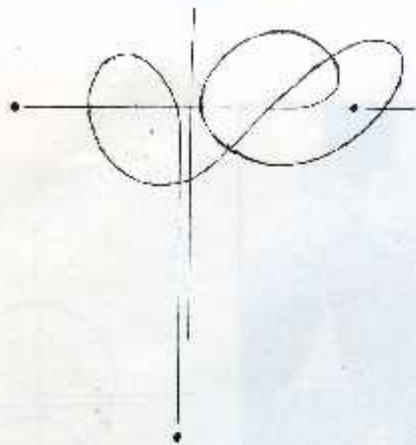
PRINCIP DE SEGLE
MUSICS DE LA NOSTRA ESGLÉSIA PARROQUIAL

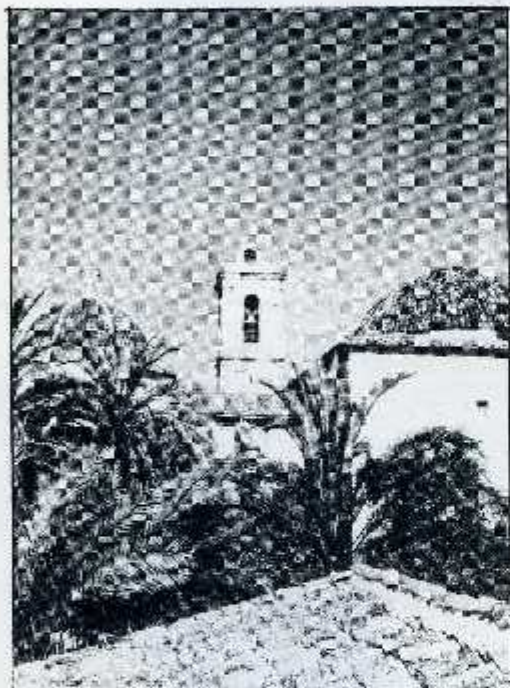
1895 LLAURADOR DE PEDREGUER VESTIT DE FESTA

1900 LLAURADOR DELS NOSTRES CAMPS EN ROBA DE FAENA

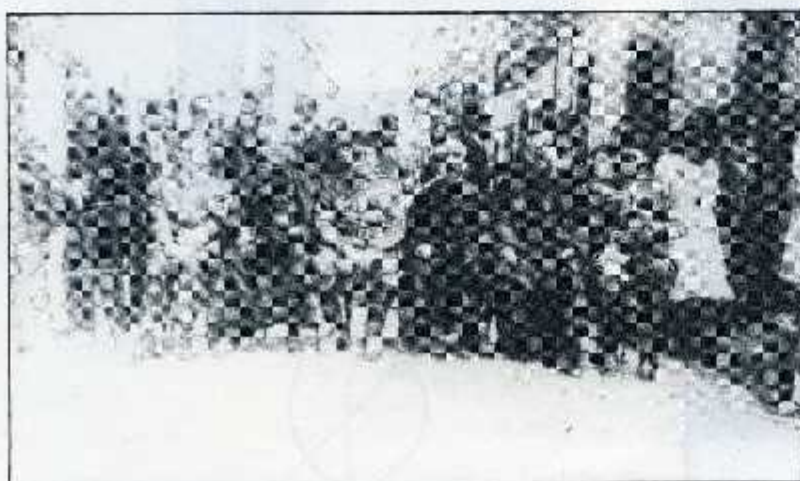
JOVENS DE PEDREGUER EN UN HABITUAL FESTIVAL DELS ANYS 80.
FOTO: ROSITA FORNÉS.

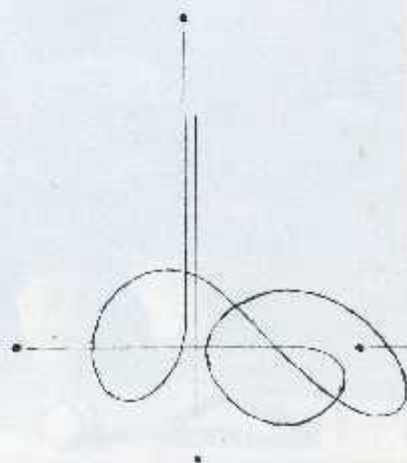
VISTA POSTERIOR DE L'ESGLÉSIA

HOMENATGE ALS CAMPANERS LOCALS

AUTORITATS DE PEDREGUER A LES FESTES DE JULIOL DE L'ANY 1948

SANT BONAVENTURA

PATRO DE LA VILA DE PEDREGUER

Un saludo muy cordial a todos los Pedregueros y visitantes de estas fiestas.

"En la Iglesia hablamos demasiado poco de Dios, o lo hacemos con un árido adoctrinamiento", dijo K. Rahner. Sí, es verdad, hablamos poco de El y no siempre con el gozo y la espontaneidad propia de creyentes. Permítidme, por tanto, que en estas líneas sea como amigo sugeridor de vivencias de fe que puedan estar adormecidas.

Dios invita constantemente al hombre a comprenderse y a vivir en la profundidad de lo que es: imagen y semejanza suya. Nietzsche, en su juventud intuyó que la verdad del hombre está en Dios: "Que en cada día y en cada momento la bendita omnipotencia del Señor va dibujando en nosotros, con características indelebiles la eterna y amante fidelidad del Padre, su propia imagen" (Nietzsche, Zum Geburtstag -escritos juveniles-). Somos hechura de Dios que nos impe a encontrar la bondad y la verdad: "El anhelo de lo verdadero y de lo bueno es atracción de Dios que es suma verdad y bondad" (San Buenaventura, Qq. disp. de myst. Trinit.). Abundando en la misma idea de aquí unos fragmentos poesía-testimonio del padre de la poesía contemporánea Juan Ramón Jiménez:

¿No es goce	Dios del venir, te siento entre mis manos ...
mayor de lo divino de lo humano,	Eres igual y uno, eres distintos y todo:
el dejarse mecer en Dios, en la conciencia	eres Dios de lo hermoso conseguido,
rezagada de Dios, en la inmanencia madreada	conciencia mía de lo hermoso,
con su vaivén seguro interminable?	

¿Qué fuerza es ésta que existe en nosotros que nos ata secretamente? ¿Qué clase de anhelo radica en nuestro ser que de tal modo nos une a Dios? Esta sería la contestación del Dr. Seráfico de la Iglesia, San Buenaventura: "Es la proximidad de Dios, porque el creador se ha escondido en nuestro ser". Aún los que carecen de fe pueden percibir su presencia, porque, dice Guardini, "Dios habla desde la oscuridad".

La religión no es "creación del hombre", ni "alineación de la personalidad" (Feuerbach); ni "distorsión de la personalidad" (Nietzsche), para quien quiera ver con ojos limpios la realidad del hombre y del mundo. Alfred Einstein expresó su fe sencilla y clarividente: "Mi religión consiste en una humilde admiración hacia el espíritu superior y sin límites que se revela en los más mínimos detalles, que podemos percibir con nuestros débiles y frágiles espíritus. Esta profunda convicción sentimental de la presencia de una razón superior revelándose en el universo es mi idea de Dios".

La verdadera cultura se relaciona siempre y en primer lugar con el mundo interior del hombre. El hombre con todas las manifestaciones de su ser muestra aspirar a un principio unificador de sí y de la realidad, es decir de la verdad. Por eso "la síntesis entre cultura y fe no es sólo una exigencia de la cultura, sino también de la fe" (Comis. Episc. de Med. de Comunicación junio 1984).

La Sociedad actual siente un interés especial por la cultura y por los progresos de la ciencia y la técnica. Esto es necesario y maravilloso desde el punto de vista de la fe, porque entre los valores positivos del saber científico se destacan su rigor en la búsqueda de la verdad, su fidelidad a la misma, el cultivo de lo crítico, etc. ... De donde se deriva una creciente purificación de lo religioso y un afinamiento de la sensibilidad para los más altos valores (Con. Val. I, IM 7, 54, 57).

El peligro puede estar en pretender el hombre salir de la órbita que Dios le ha fijado, creyéndose un superhombre, un dios, como Nietzsche que habló con Dios con la ternura y profundidad de un místico, luego se provocó con sus terribles calumnias, rabia y desesperación y últimamente, añorando su fe juvenil, se sintió irremisiblemente atraído por Dios, de que nunca en realidad se pudo separar: "¿Qué quieres desconocido Dios! ... La última llama de mi corazón luce para tí ¡Mi dolor! ¡Mi última dicha!" (Nietzsche, Zarathustra). Huir de Dios es vivir en la inautenticidad. "Es correr despreocupados al precipicio -escribe Pascal- después de haber puesto algo delante para no ver o".

Como la cigüeña retorna puntualmente a su nido de siempre, vamos a celebrar un año más, nuestras Fiestas Patronales. Os las deseo a todos muy felices. Que la cultura, la alegre convivencia y la fe os deparen unos días inolvidables.

ACTES ORGANITZATS PEL CONSELL MUNICIPAL DE CULTURA DINS DE LA SETMANA DE FESTES

DIVENDRES 13

- 8'30 vesprada: Junt amb la bandera de l'Estat i de la Comunitat, serà hissada per primera volta, la Senyera de la Vila.
- 9'00 nit: Inauguració de la Mostra retrospectiva Castejón 64 - 84 en homenatge a Vicent Andrés Estellés a l'aula de Cultura de la Caixa d'Estalvis Provincial, amb la a'ssistència del poeta, que farà la presentació.
Amb aquest motiu, Joan R. Castejón ha realitzat un gravat de tirada limitada (150 exemplars) que es podrà adquirir de dita Mostra.
La Banda de Música de Dénia actuarà en homenatge a Castejón i Estellés. A continuació es servirà un vi del País.
S'ha editat un cartell i un tríptic.
La Mostra de quadres i gravats estarà exposada al públic fins el dia 23.

DIMECRES 18

- A les 8 de la vesprada al Temple Parroquial executat per una prestigiosa Banda de Música, hi haurà un extraordinari Concert.

DISSABTE 21

El Consell Municipal de Cultura participarà en la Cavalcata, patrocinant un conjunt d'animació: L'OM TEATRE (Drac de foc, música, crosses, paròdies, mims, etc.)

També, i dins del programa de recuperació dels balls i danses tradicionals que tenim previst, el Consell Municipal de Cultura organitzarà una actuació del Grup de Danses de Pedreguer.

CONSELLERIA DE CULTURA
CONSELL MUNICIPAL
DE CULTURA

PEDREGUER